

Den store nyhed

Tænk hvor let menneskelivet ville være hvis kristendommen ikke var sand. Så ville det i dette korte jordeliv blot dreje sig om at realisere sig selv bedst muligt. Og hvis det ikke lykkes, hvis livet bliver for svært, så kan man blot slukke for kontakten. Så er, tror man, al smerte og al længsel borte og man vil ikke kunne fortryde noget som helst.

Nemmere kunne det ikke være. Og derfor vælger alle denne verdens feje mennesker da også at lade være med, at tro på Jesu opstandelse.

Men Jesu opstandelse gælder ikke kun for dem som tror på den. Den gælder for alle, der findes intet sted hvor man kan gemme sig for den, og den har én gang for alle gjort verden til et helt nyt sted at være.

Alt hvad der skete i verdenshistorien før Jesus, skete med det ene formål at berede vej for ham, og alt hvad der siden er sket viser tilbage mod langfredag og påskedag.

Gud blev menneske, han døde for vores skyld og han opstod fra de døde for vores skyld.

På korset gjorde han alting nyt. Intet er, som det var. Intet er, som vi synes det ser ud. Heller ikke vi er de samme, som vi var forud.

Jesu opstandelse fra de døde er nemlig ikke den eneste opstandelse, verden vil få at se. Jesu opstandelse var den første, og indtil videre den eneste, men efter ham vil følge alle, der ved dåben og troen hører ham til. Efter hans opstandelse vil følge vores opstandelse.

Kun 70 generationer er det siden, at Jesus gik på jorden. Det er kun ganske lille øjeblik siden, at hele verden blev ny.

Jesu opstandelse er blomsten, som er det sikre tegn på, at frugten vil følge. Ja blomsten, som er selve forudsætningen for, at frugten vil følge. Jesus bar alle vore beklagelser, alle vore utilstrækkeligheder, al vor ondskab, al vor utilfredshed og alt det, som samlet går under betegnelsen synd.

Hele denne tunge byrde tog han på sig. Hele verdens had og raseri lod han sig udsætte for. Til sidst var det hele verdens syndebyrde og død han bar. Og han bar den med op på korset, og den fulgte ham i graven, hvor de lagde ham til sidst.

Men Jesus sprængte både død og grav. Han krængede det alt sammen af sig som et gammelt forslidt stykke tøj. Han kastede fra sig hele den byrde, som vi havde lagt på hans skuldre, og som vi egentlig burde bære selv.

Jesus rejste sig i gravens mørke. Hans legeme havde endnu mærker af naglerne, thi det var stadig det samme legeme. Og alligevel var det nu blevet nyt. Det var befriet fra alle byrder, al lidelse, al forulempelse, al vold og al synd. Det var befriet fra døden. Og som et sådant nyt menneske trådte Jesus ud i den nye dag.

Han havde i sandhed gjort alting nyt.

Vor kristne tro er troen på denne nyhed. Det er en dyb erkendelse af, at vi med påskemorgen sammen med Jesus har taget skridtet ud af graven og ud i en virkelighed, hvor alting er anderledes, end det var.

Utrolig meget ligner selvfølgelig det gamle. På overfladen kunne man næsten tro, at det var det gamle. Men når vi hører Jesu ord, da ser vi at der virkelig er sket en forandring.

At det hele er nyt. Før var verden et lukket rum. Der var skæbne, der var død, der var tidens gang og altings forgængelighed. Og her var vi fanget.

Sådan er det ikke længere. Nu er verden åben efter Guds vilje, sådan som Jesu grav blev åbnet og førte nye steder hen. Nu er der ingen skæbne, som vi skal frygte og tilbede.

Nu er døden kun en dør, som fører os mod himlen, som er vort egentlige hjem. Nu er tiden underlagt evigheden og Guds gode råd.

Og heller ikke vi er, som vi var. Før var vi syndere dømt til at dø. Nu er vi genfødte børn, som véd at Kristus bærer vore synder og dør vores død for os.

Nu er vi frie. Nu er frelste. Nu skal ingen fremmed og ond magt nogensinde lægge os i lænker igen.